

Skuju Fridis

Salaustā atslēga

Komiska traģedija 1 cēlienā

Rigā, 1922. gadā

Salaustā atslēga.

Komiska traģedija vienā cēlienā.

Personas:

Justs — dzīvokļa saimnieks, kurpnieks.

Reģine — viņa sieva.

Ida — viņu meita.

Uldriķis — piedzīvotajs, students.

Notiek galvas pilsētā, mūsu dienās.

Skatuve.

Vienkārša mebeleta istaba. Pāris galdiņi; daži krēsli. Kaktā drēbju uzkaramais. Dīvans, spogulis.

Kreisā sienā logs ar priekškariem un 2—3 puķpodiem. Dibenā un labā pusē — durvis.

Uz viena galda tējas trauki; otrs — apkrauts papīriem un grāmatam; vidū divi trauciņi — ar sarkanu un melnu tinti. Turpat līdzās, uz galda, nomesta studenta cepure.

Vēla pēcpusdiena.

1. skats.

Uldriķis.

(Grāmatu rokā, nervozi staigā pa istabu.)

Par lipīgām slimībām . . . par epidemiskām slimībām sauc lipīgas slimības, kuņas var tikt pārnestas no viena organisma uz otru ar . . .

2. skats.

Uldriķis. Ida.

Ida. (Klusām atver durvis, iezogās istabā un, uz pirkstu galiem iedama, no mugurpuses met sīkus papīra gabaliņus Uldriķim uz galvas.)

Uldriķis. (Sākumā, izbrīnejies, neka nesaprot, bet tad ātri apgriežas.) Tu atkal šē?

Ida. (Viņam ap kaklu ķerdamās.) Ja, es atkal šē, tu — sapīkušais, saskābušais biezputras katliņ!

Uldriķis. Bet, miļā, man rītā ekzamens . . . ļoti grūts . . . par epidemiskām slimībām.

Ida. Kas man daļas. Tu laikam manis nemaz vairs nemīli? (Deguntiņu uzmezdama.) Tev vienmēr pagadās kāds grūts ekzamens, kad tu negribi ar mani runāt . . .

Uldriķis. (Nervozi.) Nu, saproti taču! Ja es rītā izgāzos, tad visa mana karjera, mana nākotne purvā! . . . Tad man . . . tad man jaiet un japakarās! . . .

Ida. Ha, ha, ha! Japakarās! Lūdzams, to jau tu sen vareji izdarīt. Bēniņos veļas uzžaujamo auklu vaj cik!

Uldriķis. (Dusmīgi iesviež grāmatu kaktā.) Ja, bet saki, ko tu īsti no manis gribi?!

Ida. (Atkal viņu apkampdama.) Manu mīlo dusmudriķīt, nerunā vairs par tām savām nejaukajām epidemijām. Iedomājies labāk, ka piemēram, es esmu tava lipīgā slimība. Vaj ne? (Koķeti smaida.)

Uldriķis. (No viņas atkratīdamies.) Vēl ļaunak, kā visas epidemijas kopā! Kā pirtsslotas lapa tu man esi pielipusi! (Pa daļai pie sevis.) Ech, kaut pusstundiņu dabutu mierīgi pamācīties. (Pret Idu.) Vaj tu tiešam neredzi, ka man nav vaļas?

Ida. (Apvainota, parausta plecus.) Ko lai es redzu? Tikai to, ka tu mani vairs nemīli . . . (Gandrīz raudadama.) Kad tu noīreji pie mums mebeletu istabu, tev bij vaļas veseliem vakariem, pat caurām naktīm — ar mani kopā pavadīt . . . Bet nu tev diez' kādas tur epidemijas, koleras, malarijas — mīļakas par mani. (Sāk šņukstet un saļimst uz divana.)

2. skats.

Uldriķis. Ida. Justs.

Justs. (Ienāk pa sāņu durvim, no labās puses; ādas skotelē; pussalāpīts, atlocīts zābaks rokā. Krietni iereibis. Mazliet nedroša gaita. Runā, bieži atraugodamies.)

Uldriķīt, dēliņ, vaj tev, zin', nav ugunszibsnijamais pie rokas? Nāvīgi, zin', gribas pīpet, bet vecenei, zin', plītē nav nevienas pušplēstas dzirksteles . . .

Uldriķis. (Negribīgi.) Paskaties, tur uz galda vajaga būt.

Justs. (Lepni.) Nu, zin', vaj es priekš tevis lai mekleju? A? Vaj tā, zin', pret savu nākošo sievastēvu izturas? . . . (Redzedams, ka Uldriķis neklausās; laipni.) Nu, nāc, Uldriķīt, zin', iededzini man pīpi . . . Būsim pa draugam . . .

Uldriķis. Man nav vaļas! . . . Rītā eksamens! . . .
(Paceļ grāmatu un enerģiski turpina mācīties.) Par epidemiskām
slimībām sauc tādas slimības u. t. t.

Justs. (Pa galda virsu grābadamies, apgāž sarkanās
tintes trauciņu, aptašķidams cepuri; sajauc grāmatas un papirus;
beidzot, uzšķīlis uguni, iekurina pīpi un atkrīt krēslā.)

Tjā, zin', man ikšķis pieķērās pie tavas sarkanās tintes . . .
Tā kā apgāzās . . . tāda neliete . . . Laikam, zin', kāds
šlakstiens ķēra arī tavu študentes šļebenīcu . . . Tad tu, zin',
otreiz te viņu pa galda virsu nešlanderesi! . . . (Ierauga
meitu.) Ko tu, skuķi, zin', te šļikstini? . . . A? Laikam šis,
zin', par daudz bargi sabučojis . . . He, he, he . . .

Ida. Tēt, tu esi atkal piedzēries! . . . Fui! (Izskrien
no istabas.)

3. skats.

Uldriķis. Justs.

Justs. (Mēdoši.) Fui! . . . fui! . . . Piedzēries! . . .
Viegli pateikt . . . Bet vaj tu ar', kucen, zini — cik tas tagad
maksā? A? (Ceļās un iet Uldriķim pretī.) Nu ko tu tur
mūžam ar lūpām buldurē, kā zirgs pie auzu siles? . . .

Uldriķis. (Nepacietīgi.) Laid mani mierā! . . . Man
nav nemaz vaļas. (Turpina staigāt un mācīties.) Epidemijas
sadalās . . . sadalās . . . Piemēram, kolera, bakas . . . (Cenšas
neklausīties Justa runā.)

Justs. (Atraugodamies, streipuļo un apsēzās uz divana.)
Klausīdamies Uldriķa mācībā, runā, viņu pārtraukdams.) Cik
ta študierešana gan, zin', var cilvēku tālu novest . . . Dziedi
vien tu tur par tām koleram un bakam. Vēl sakliegsi arī
mums to nelaimi uz kakla . . . Tad, brālīt, zin', i visas tavas
epidemijas neka nepalīdzēs, kad tev vēderu pieraus pie žoda! . . .
(Ceļās un streipuļo atkal Uldriķim pretī.) Bet ta', zin', elligi
sametamies . . . Skrodērs Didriķis, zin', bij diez', no kādas
paceres izrāvis varenu šņakstu . . . Abet, zin', rīkli tā i ap-
dedzināja, kā ar zēģellaku . . .

Uldriķis. (Apsēzās.) Nu, labs ir: iemeti uz lampas... Vaj ar to vēl nepietiek?

Justs. Zin', ienāc pie manis... Man, zin', odekolona pudelē vēl ir tāds pamatīgs slamņiks... A?

Uldriķis. (Vairidamies.) Pag', dzer pats!... (Mācās.) Kolerā bacīli ieperinās...

Justs. (Apvainots.) Nu, vaj zin', tu ar tiem saviem baļiciem manis vis neiebiedesi! Tev, zin', laikam kauns ar savu nākamo sievas tēvu kopā iedzert? A? Ar kurpnieku Justu? A? Nu, zin', es varu arī nomest šo skoteli!... Vej! (Nosviež priekšautu un palaiž pa rokugalam zābaku zem divana.) Ja tev patīk, varu, zin', uzlikt elkšķiņu lai! — Nu, nāksi līdz?

Uldriķis. (Purina galvu.)

Justs. Tad ne?

Uldriķis. Ne.

Justs. Nu, zin, brālīt', nožēlosi!... (Aiziet.)

4. skats.

Uldriķis.

(Pieceļās.) Nevaru saprast, kāds vadatājs mani toreiz iegrūda šinī «mīligajā» ģimenē... (Mēdoši) «Klusa, miera, tīra, silta, gaiša, lēta mebeleta istaba!»... Un skuķis, kā ar gumijrabiku apsmērets — liptin lip... vēl ļaunāk kā vislipīgākā epidēmija... Nudien, viņi laikam grib mani visā nopietnībā pieāķiet pie savas «cielaviņas»... (Turpina mācīties.) Dizenterija sākās... sākās ar vienkāršu caureju, pēc kam caureja... caureja var...

5. skats.

Uldriķis. Justs.

Justs. (Atgriezās ar prāvu odekolona pudeli rokā. Sajūsminājies, dzied.) «Ak, zemit, atveries... lai varu paslēpties»... Tev caureja, ko? Zin', tad šitais būs pašā laikā! Nu, zin', nešķobies, iemet!

Uldriķis. (Izvairīdamies, aiziet otrā istabas galā.) Ak, Dievs! Papriekš lipa meita . . . nu lip tēvs! . . . Tā galu galā vēl i māte sāks piedāvat savu sirdi . . . — (Pamēģina izbīdīt Justu pa durvim, bet tad atmet ar roku.) Ej, krusttēv, labak pagulies, tev pavisam miegaines acis, kā ar titara taukiem ielietas, nudien, paskaties spogulī! . . .

Justs. Tu, zin', kucen', tā nedrīksti iztureties pret mani — vecu suni! . . . (Iedzer.) Ja, zin', (Gandrīz raudadams.) arī es reiz nedzēru . . . Gribeju tikt par pamatīgu amatnieku . . . Atvērt, zin', lielu veikalu ar zelta zābaku virs durvim, un pats šitā (Rāda.) nostāties aiz letes . . . Kādu numuru, cien. pilson vaj — cien. strādnieka kungs, pavēlesat uzmeklet? . . . Lakādas . . . zin', ševro . . . vaj tāpat chroma? . . . Speiletu? varbūt šūtu? . . . Ar palšo ranti? . . . A? Bet es nepratu izpatikt meistariem . . . Nosauca, mani zin', par buntavnieku un izraidīja ar muziku pa durvim! . . . Ja! . . . (Iedzer.) Ech, zin', stāsta, ka no taukšketām paegļa ogam iznākot tāds brandaviņš, ka nāsis plēšot pušu . . . Būs jālūko dabūt recepte . . . (Iedzer) Valdības šnabis — tas priekš manis pa' švaku! . . .

6. skats.

Uldriķis. Justs. Reģine.

Reģine. (Ienāk pa vidus durvim. Rokā lietussargs un iepirkumu kurvis.) Teic, Uldriķi, vaj tu pēdeja neienāci pa āra durvim?

Uldriķis. (Apgriežas.) Pa durvim? — Kad?

Justs. (Bailīgi. Mēģinādams blašķi kabatā iebāst, grib sievai noiēt garām. Vienaldzīgs izlikdamies.) Es, zin', gribeju dabūt pie Uldriķa ugunszibsnijamo . . . Spičkas diez' kur noklīdušas . . .

Reģine. Pagaid', pagaid'! . . . Tā kā es tev ar lietussargu neiezibsniju pa ošlavu! . . . Tu jau atkal esi pilns, kā linumārks un smirdi, kā pērnajais mēslu vezums! . . .

Justs. Nudien, zin', biju ciemā, . . . skroders Didriķis mani pacienāja ar gurķiem . . . Traki nelaba smaka . . . Stāsta, esot ķiploku un bebrakārķļu lapās raudzejis . . . Ēdot

deguns jatur ciet, bet garša, zin', kā jānogam ar «štovetiem» zirņiem . . .

Reģine. Turi nu labak savu maizes maltuvi! (Atgrūž Justu uz divana, tā ka viņš pakrīt kājas gaisā saslēdams.) Nu, sakat, kurš no jums samaitāja durvju atslēgu?

Uldriķis. (Parausta plecus.) Es neka nezinu. Es gatavojos uz ekzamenu!

Justs. Ari es, zin', gatavojos . . . (Piepeši apslēptā pudele no svārku apakšas izslid zemē.)

Reģine. (Paķer pudeli. Atvēzidamās.) Tu gatavojies! . . . Teic, kas durvim atslēgu nolauza? (Uzmācās draudēdama.)

Justs. (Pietrūkstās kājās; aiz Uldriķa slēpdamies.) Es, zin', iekšā nākot tikai mazliet pagroziju . . . Bij, zin', tā kā sanīkojusies . . .

Uldriķis. Varbūt Ida zinās . . . (Grib iziet pa durvim.) Es paprasišu . . .

Reģine. Nu, nu, jaunkundziņ, nebēdz nekur! Jūs laikam te ar šito smirdoņu sametušies uz vienroku . . . Es pati varu Idai pavaicāt. (Ar lietus sargu draudēdama.) Bet tā kā paliekat šepat, kamēr es atnākšu! Nu-u! (Aiziet.)

7. skats.

Uldriķis. Justs.

Justs. Viņa, zin', mani par smirdoņu . . . (Gandrīz raudādams.) Bet kad es jauns vēl biju . . . Par ziepju burbulīti, par savu saldo pilknābiti sauca . . . Zin', ta es nepārcietīšu . . . Uzreiz, kā ar cūku slaktejamo nazi aknās iedūra! . . .

Uldriķis. Nelabais lai jūs visus parauj! (Ātri uzvelk mēteli; paķer no galda cepuri un uzmauc pār acim.) Pasaki, ka uz tēju es nebūšu mājā. Jaiet uz lekcijam . . . (Izmetās pa durvim.)

8. skats.

Justs.

(Uz sānu durvim streipuļodams.) Nu, es jau nu gan ar', zin', nepalikšu še . . . Vēl līdz vakaram jasalāpa, zin', pārs

kurpju un viens zābaks. (No durvim atgriežās atpakaļ, uz sien priekšautu un, uz grīdas ceļos nometies, mēģina izvilkt zem divana pasviesto zābaku.) Es esot atslēgu nolauzis . . . Zin', tas ir bezkaunīgs apvainojums! . . .

9. skats.

Justs. Reģine. Ida.

Reģine. (Iestiepj Idu.) Tu nolauzi āra durvju atslēgu? Ko?

Ida. Bet mamiņ, es taču neesmu šodien nemaz laukā bijusi.

Reģine. (Uz Justu, kurš, zābaku izvilcis, grib atstāt istabu.) Un ko tu tagad teiksi?

Justs. (Apstādamies.) Nudien, zin', arī es nemaz neesmu pie durvim bijis . . .

Reģine. Ej nu nemelsies! Laikam tu, pie sava skrodera iedams, caur logu kāpi, vaj pa skursteni rāpies? Pats nupat taču teici, ka esot atslēgu mazliet pagrozījis . . .

Justs. (Galvu kasidams.) Ja . . . man, zin', nupat ienāk prātā, ka es laikam . . . tas bij pie skrodera . . . tiku atslēgu grozījis . . .

Reģine. Višu prātu nodzēris . . . Neka vairs neatceries . . . Bet kur tad Uldriķis? . . .

Ida. Ja, kur Uldriķis?

Justs. Laikam uz savām lekcijām aizbizoja.

Reģine. Uz le-ekcijām? Bet durvis taču aizslēgtas un atslēga nolausta?

Justs. Varbūt viņš, kā kamielis, caur adatas aci? . . . (Mēģina aiziet.)

Reģina. Nerunā muļķības! Pag', kurp tu? (Grib satvert aiz piedurknes.)

Justs. Man, zin', japaklapē zābakam pa galvu! . . . (Izšmauc blakus istabā.)

10. skats.

Reģine. Ida.

Reģine. (Galdū nokārtodama.) Tādi sivena krustdēli! Apgāzuši atkal tinti! . . .

Ida. Mamiņ, tur kāds daudzās . . . (Skatuves dibenā troksnis.)

Reģine. (Neievēro.) Es esmu tā sadusmojusies! . . . Tā sadusmojusies!! . . . Es to puikeli būtu iepērusi! . . . Taisni ar visasakām nātrem! . . . Ja tikai viņš būtu . . . drusciņ mazaks . . . Par dzīvokli nemaksā, tevi precet negrib, durvīs salauž visas atslēgas . . . (Uzbrūk meitai.) Nu, teic jel, vaj tu nemaz nevari viņu savaldzināt?! . . .

Ida. (Pieiet pie loga skumji.) Grūti, mamim . . . nemaz nepadodas . . .

Reģina. Kad es būtu jauna meita, es tā iztaisītu, — viņš man skrietu kā takšelis pakaļ, mēli izkāris . . .

Ida. Bet kadēļ tad papiņš no tevis . . . bēg? —

Reģine. Mulķe! Vaj tu ar' ko saproti?! Vajag, lūk, šitā! . . . (Grozās un koķetē.) Tas priekš vīriešiem, kā uguns pakulās . . . Nu, parau . . . (Turpina grozities.)

Ida. Es jau visadī . . . Gan ap kaklu, gan pie krūtim . . .

Reģine. Nu, ja viņš ir tik mulķis, ka nemaz neprotās, kur ir manta, tad es viņam! . . . (Draudē.) Šodien pat! . . . Lai taisās, kā pazūd no mūsu dzīvokļa!! (Taisās iziet.)

Ida. (Viņu aizturedama.) Mamin, nedari viņam neka ļauna . . . Es vēl pamēģinašu tā, kā tu rādīji . . . Varbūt viņš mani tomēr apprecēs . . .

Reģine. Laid! Man vispapriekš jatiek skaidribā ar to nolādeto atslēgu. Cik ilgi mēs šā, kā cietumnieki lai dzīvojam. Pat pie kaimiņietem nevar iziet parunaties. (Aiziet.)

11. skats.

Ida.

(Pieiet pie spoguļa.) Tiklīdz Uldriķis pārnāks mājā, tā es pamēģinašu pa mātes modei . . . (Grozās.)

(Blakus istabā atskan Justa izbailu kļiedziens.)

12. skats.

Ida. Uldriķis.

Uldriķis. (Ienāk un nomet cepuri uz galda. Visa piere, daļa vaiga un mazliet arī deguns nokrāsojušies, no aplietas cepures, ar sarkano tinti, kas atgādina asinis . . .)

Ida. (Atskatījusies un viņu tādu ieraudzidama, izbijusies iekliedzās un izbēg no istabas.)

13. skats.

Uldriķis.

(Nesaprašanā, apstājās un parausta plecus.) Ko viņi bļauj un bēg no manis, it kā savu nāvi ieraudzidami. (Mēteļi novilkdams.) Velna padarišana, durvis tiešam ciet. (Pieiet pie loga.) Un pa logu no otrā stāva var vēl kaklu nolaust . . . pa ķēķa logu gar ūdenstrubu varbūt varetu, bet kaimiņi var ieraudzīt un sākt smieties . . . Hm . . . (Atlaižās puszvilus uz divana un paņem grāmatu.) Paldies dievam . . . Nu varbūt reiz būs miers . . . Par epidemiskām slimībām sauc tādas lipīgas slimības, kuŗas var . . .

14. skats.

Uldriķis. Justs. Reģine. Ida.

(Pa vidus durvim iesteidzas, izbijušies, Reģine, Justs un Ida. Sievietes iespiezās un aizsedz rokam sejas; Justs nedroši mēģina tuvoties Uldriķim.)

Justs. Miļo Uldriķit, zin', kuŗa bij vainīga? . . . Piedod . . . zin', viņas tik varbūt aiz lielas mīlestības . . . Es tūliņ pēc daktera . . .

Reģine. Dārģo, labo Uldriķit, kartupelit, manu znotiņ, plācenit . . . (Nometās pie Uldriķa ceļos.) Vaj tev gauži sāp?

Ida. (Seko mātes priekšzīmei. Rokas izstiepdama.) Uldriķit, paskaties vēl pēdejo reizi uz mani . . .

Uldriķis. (Izbrīnejies, mēģina piecelties. Bet no sievietem atturets, nespēj noturet līdzsvaru un atkrit atpakaļ uz divana.) Ko tas nozīmē? . . .

Justs. (Nezinadams, ko ķert, ko grābt.) Skat', skat'! Zin', viņš jau nokrita . . . pagība! . . .

Reģine. (Uz Justu.) Un tu, slepkava, ko tu vēl te melsies?! Tūliņ skrien un ved ārstu šurp!

Justs. (Žestikuledams, viņai kaut ko atbild pusbalsī.)

Ida. Uldriķit, vaj tev negribas dzert? . . . Es tev atnesīšu aukstu tēju ar dzērveņu sulu? . . . Varbūt skābus kāpostus? . . . (Aizskrien.)

Uldriķis. (Grib celties. Galīgi apjucis.) Ja, bet sakat, ko tas viss nozīmē?

Reģine. (Viņu atturedama.) Pacieties Uldriķit, tev taču pārak stipri nesāp?

Uldriķis. Ne. Kas man lai sāpetu?

Justs. (Reginei.) Ar ko tu viņam, zin', iegāzi? Ar slotu, vaj kruķi?

Reģine. Turi muti, razbainiek, cilvēku griezej! Iesācis graizīt zābakus . . . tas ir — zābaku ādas, domā, ka arī ar citu ģimjiem var tāpat rīkoties!

Justs. (Sašutis.) Un tu, zin', Babeles slepkavniece! Lielā jūraspūķa jātniece! Nieka nolaustās atslēgas dēļ, zin', gāž citiem smadzenes laukā un izposta cilvēkam visu ciperblati!

Reģine. Es jau sen teicu, ka tu katorgā savu mūžu beigsi!

Justs. Bet tev tik japiekar aste un japalaiž mežā . . .!

Ida. (Ienes ūdensglāzi ar dzērveņu sulu). Dzer, mīlo, dārgo Uldriķit . . .

Uldriķis. (Dzer.) Pateicos.

Ida. Tu taču, mīlais, nemirsi? Vaj ne? Tu dzīvosi? Un mēs būsim laimīgi? Teic, kuņģā vietā tev ir pušu? Vismaz parādi?

Reģine. Palaid! Tu neka nezini! Uldriķit, manu

dēliņ, vaj viņš (Rāda uz Justu.) tev ar speiļu drāžamo, ādas griežamo, vaj ielāpu klapejamo? . . .

Justs. Uldriķit, es tevi allažiņ aizstāveju. Ari tagad . . .
Viņa (Rāda uz Reģinu) laikam tev ar pavārnici? Varbūt zābaku velkamo ķebli, tāpat kā man reizi . . .

Reģine. (Atvēzēdamās pret Justu.) Nu, tā kā nedabū atkal pa smecerī! . . .

Ida. (Lauza rokas, nezinadama, vaj glābt Uldriķi, vaj izšķirt sastrīdejušos vecakus.) Ak, ak, ak! . . .

Uldriķis. (Pietrūkstās kājās.) Sakat, ko jūs īsti gribat no manis? Vaj jūs esat prātu zaudejuši, vaj es?! (Sakārto ap ērbu un noglauž matus.)

Justs. Pavej, zin', kā viņš pirms nāves mokās! . . .
Tikpat, kā kad sētnieks aizvakar savu suni pakāra . . .

Reģine. Idiņ, meitiņ, skrien pēc mācītāja! . . . Bez kavešanās, tūliņ!! . . .

Uldriķis. (Rausta plecus.) Jūs taču esat traki! . . .

Ida. (Paiet uz durvju pusi un apstājas.) Bet, mamiņ . . .
atslēga . . .

Reģine. Nu, skrien, skrien, mudīgi! Lai mācītājs sēžās «cveišpennerī» un lai brauc tūliņ šurp! . . .

Ida. (Lūdzoši.) Durvis ciet . . . Bet man pa ūdensvadu kauns kāpt . . . No apakšas var puikas skatīties . . .

Reģine. (Grūž Justu) Nu, tad rāpies tu! Tūliņ lai nāk, tas ir — lai brauc un lai paņem labi daudz svētā vakarēdiena līdz! . . .

Justs. (Nospļaudamies.) Paldies! Es lai eju ar jaunām biksam tevis dēļ, zin', pa sarūsejušu trubu rāpties! . . . Vaj tu ar' zini, cik tagad tādas biksas maksā?! A?

Uldriķis. (Izmantodams izdevīgu brīdi, izraujas no ielencejiem un grib paslēpties aiz galda, bet garāmskrejot ieskatās spogulī, satrūkstās, pārvelk ar roku pār seju . . . Pievirzās pavisam pie spoguļa; tad pieskrej, paraugās cepures oderē . . . Sašutis pret Justu.)

Tūlīņ samaksā manu cepuri! Man rītā jāliek ekzamens, bet viņš, sadzēries, piegāž cepuri ar tinti un tad taisa mulķīgus jokus . . . Kā lai es nu cilvēkiem rādos?! . . .

Justs. Reģine. Ida. (Izbrīnejušies un priecīgi; visi vienā taktī reizē.) Pal-dies dievam . . . tikai tinte!! . . .

(Priekšskars.)